

MARTTI LUTHER

Jumala antoi valan siemenestä

Missään muussa Pyhän Raamatun paikassa emme muuten saa lukea Jumalan vannoneen, vain tässä (1 Moos. 22:16, toim. huom.) Tästä ovat saaneet alkunsa kaikki, mitä psalmeissa 110 ja 132 sanotaan Daavidille annetusta valasta (Ps. 110:3, 132:11). Samoin kuin Aabrahamin siemenestä annetusta lupauksesta on johdettu Daavidin sientä koskeva, samoin Pyhä Raamattu siirtää Aabrahamille lausutun valan Daavidin henkilöön.

Daavid puolestaan on käsittänyt tämän valan juuri niin kuin se olisi vannottu hänelle itselleen, ja hän kuullutta sitä suurenmoisesti psalmissa 110, jossa hän puhuu Jumalastaan. Onhan hän huolellisesti perehtynyt Pyhään Raamattuun ja tuntee sen: hän on omaksunut lupauksen siemenestä ja ruumiinsa hedelmästä aivan kohdalleen ja hurskaat päätelmät hän on tästä raamatunkohdasta tehnyt soveltaen sen itseensä.

Hän ajatteli näet näin: Jumala vannoi Aabrahamille siemenen lupaamista koskevan valan ja se koskee epäilemättä myös minua ja siksi hän siihen niin monta kertaa palaa ja vahvistaa itseensä mahtavasti psalmeissa 89 ja 132. Mistä syystä? Koska olen varma-

minulle annetun lupauksen johdosta siitä, että Aabrahamin siemen on kulkeutunut niin monien isien välityksellä minun heimokuntaani, minun sukuaaraani, minun henkilöni ja minun ruumiiseeni. Kaikki se, mitä Aabrahamille on sanottu ja luvattu, se välttämättä ja täydellä oikeudella tulvailee minuun.

Tämä on todella merkinnyt Daavidille suunnatonta kunniaa ja korkeaa arvoa, mikä epäilemättä on jonkin verran paisuttanut häntä, ja siitä syystä sitä seurasikin nöyryytys, kun hän lankei törkeää syntiin, ettei hän kohtuutomasti ylpistyisi.

Sitten, koska siunaus kohdistetaan Aabrahamin siemeneseen, hän pääättelee edelleen, että siunaus on sovellettava häneen itseensä ja hänen siemeneseensä. Kristus on oleva minun poikani ja minun Herrani. Minä olenkin se, jonka varassa lupaus on, niin kuin se oli Aabrahamin henkilön varasa. Tähän viittasi Matteus sanoessaan: "Daavidin pojan, Aabrahamin pojan syntykirja." (Matt. 1:1)

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24. Hämeenlinna 2005. s. 317. Suomentos Heikki Koskenniemi.

Jumala siunatkoon kansamme presidenttiä

Kristityn suhteesta maalliseen esivaltaan

“Minä kehoitan siis ennen kaikkea anomaan, rukoilemaan, pitämään esirukouksia ja kiittämään kaikkien ihmisten puolesta, kuningasten ja kaiken esivallan puolesta, että saisimme viettää rauhallista ja hiljaista elämää kaikessa jumalisuudessa ja kunniallisuudessa. Sillä se on hyvää ja otollista Jumalalle, meidän vapahtajallemme, joka tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden.” (2 Tim. 2:1-4) Jumalan sanan mukaan kristittyjen velvollisuus on rukoilla maallisen esivallan ja sen viranhaltijien puolesta. Tätä asiaa meidän on muistettava erityisesti nyt, kun maassamme on pidetty presidentinvaalit. Tätä kirjoitettaessa ensimmäinen kierros on takana ja toinen edessä. Lehden ilmestyessä jo tiedämme vaalin tuloksen ja siis myös sen, kenen henkilön puolesta tulevan kuusivuotiskauden aikana rukoilemme, kun pyydämme Jumalan siunausta tasavallan presidentille.

Presidentille ja muille esivallan viranhaltijoille rukoilemme ensinnäkin uskoa Vapahtajaan. Hekin kuuluvat “kaikkiin ihmisiin”, joiden Jumala tahoo pelastuvan.

Presidentin ja esivallan puolesta rukoilemme myös siksi, että maallinen elämä täällä sujuisi rauhallisesti ja että olisi vapaus uskoa ja myös tunnustaa uskoa. Jumala on siunannut maatamme tässä suhteessa runsain määrin. Rauhaa ja uskonnonvapautta emme voi kuitenkaan pitää itsestäänselvyyksinä. Ennen Kristuksen paluuta maailmassa ilmenee paljon rauhattomuutta. Esivallan tehtävä rauhan ja järjestyksen säilyttämiseksi ei ole helppo. Meillä on täysi syy kiittää maallisesti hyvistä oloista, rukoilla esivallalle

viisautta niiden säilyttämiseksi ja omalta osaltamme toimia kuuliaisesti oikeiden lakien mukaisesti.

Presidentinvaalikeskustelussa on tavan mukaan tullut esille maanpuolustukseen liittyviä kysymyksiä. Yksi esivallan tehtävä on suojella maata ja kansaa aseellisia hyökkäyksiä vastaan ja tietysti ensisijaisesti pyrkiä siihen, että sellaisia ei tulisi. Uskovan oikeus ja tilanteen niin vaatiessa velvollisuuskkin on osallistua maanpuolustukseen.

On syytä muistaa, että maanpuolustus ei merkitse vihaa tai halveksuntaa toisia kansoja, ei edes vihollista, kohtaan. Hyökkäys on torjuttava, kansalaisia on suojeltava vaikka hyökkääjä surmaten, mutta asian tarkoitus on nimenomaan suojeleminen, ei halveksunta tai viha. Niinpä on tarkoin huomattava, että meillä ei rauhan eikä edes mahdollisen sodan aikana ole pienintäkään oikeutta halveksia mitään kansakuntaa tai toista kansallisuutta olevia ihmisiä. Yksilöinä meidän tulee antaa anteeksi ja tehdä hyvää myös niille, jotka ovat rikkoneet meitä vastaan. Samalla tavoin meidän tulee ajatella muista kansoista. Tämä ei kuitenkaan ole ristiriidassa sen kanssa, että esivallan on tarkoin varustauduttava puolustamaan maata ja kansaa.

Mahdollisesti kaikkia vaalikeskusteluissa käsiteltyjä asioita vakavampi kysymys on ainakin tähän mennessä jäänyt vähälle huomiolle. Maassamme tehdään vuosittain noin 10000 raskauden keskeytystä. Valtaosa näistä tapahtuu ilman että äiti tai lapsi olisi vaarassa raskauden tai synnytyksen tähden. Lainsäädäntömme on vakavasti harhautunut tässä asiassa. Se, että maassamme tarkoituksellisesti surmataan lapsi keskimäärin noin kerran tunnissa, asettaa puheet oikeus- tai hyvinvointivaltiosta hyvin kyseenalliseen valoon. Presidentin mahdollisuus vaikuttaa lakeihin on rajallinen, mutta olisi mitä arvokkainta, jos hän olisi syntymättömien lasten suojelemisen kannalla ja ilmaisisi tämän selvästi.

Niitä ihmisiä, jotka ovat tulleet osallisiksi abortin tekemiseen, Jumalan sana kutsuu katumukseen ja myös turvaamaan siihen, että hän on Kristuksessa sovittanut tämänkin synnin.

Abortin välttäminen liittyy laajemmin katsoen yhteen kuudennen käskyn ja avioliiton kunnioittamisen kanssa. Sairaanhoidotalalla työskentelevät ja siihen tähtäävään koulutukseen hakeutuvat tarvitsevat johdonmukaisuutta ja lujuutta, etteivät osallistu aborttien tekemiseen. Tässä asiassa ei voi seurata voimassaolevaa lakia ja käytäntöä.

Jo tässä esille tuotujen muutamien asioiden perusteella ymmärrämme, kuinka laaja, vakava ja vaikea tehtävä presidentillä ja maallisella esivallalla on. Tämä asia ja erityisesti Jumalan käsky kehottavat meitä rukoilemaan esivallan viranhaltijoiden puolesta. Tehkäämme niin ja toimikäämme uskollisesti perheenjäseninä, työnantajina tai -tekijöinä, opiskelijoina tai missä asemassa sitten yhteiskunnassa olemmekin.

Jumala Suomen presidenttiä, muuta esivaltaa ja kansaa siunatkoon.

Kimmo Närhi

Jumalan valtakunta salattuna maailmassa

Matt. 13:24-30: *“Toisen vertauksen Jeesus puhui heille sanoen: “Taivasten valtakunta on verrattava mieheen, joka kylvi hyvän siemenen peltoonsa. Mutta ihmisten nukkuaessa hänen vihamiehensä tuli ja kylvi lustetta nisun sekaan ja meni pois. Ja kun laiho kasvoi ja teki hedelmää, silloin lustekin tuli näkyviin. Niin perheenisännän palvelijat tulivat ja sanoivat hänelle: ‘Herra, etkö kylvänyt peltoosi hyvää siementä? Mistä siihen sitten on tullut lustetta?’ Hän sanoi heille: ‘Sen on vihamies tehnyt. Niin palvelijat sanoivat hänelle: ‘Tahdotko, että menemme ja kokoamme sen?’ Mutta hän sanoi: ‘En, ettette lustetta kootessanne nyhtäisi sen mukana nisuakin. Antakaa molempain kasvaa yhdessä elonleikkuuseen asti; ja elon aikana minä sanon leikkuumiehille: Kootkaa ensin luste ja sitokaa se kimppuihin poltettavaksi, mutta nisu korjatkaa minun aittaani.’”*

Vapahtaja puhui monia vertauksia Jumalan valtakunnasta. Niissä kuvataan Jumalan sanan vaikutusta ja kuinka se otetaan maailmassa vastaan. Näin on erityisesti kylväjävertauksessa. Vertauksissa kuvataan myös Jumalan valtakunnan kasvua, esimerkiksi tästä on vertaus sinapinsiemenestä. Nyt huomiomme kohteena oleva vertaus nisusta ja lusteesta tai vehnästä ja valhevehnästä opettaa sitä, että Jumalan valtakunta on maailmassa salattuna. Jumalan valtakuntaa ei voi silmin nähdä. Edes Kristukseen uskovat eli Jumalan valtakunnan jäsenet eivät voi varmuudella tietää, ketkä todella uskon kautta ovat Vapahtajan omia ja ketkä eivät. Tästä on sitten seurauksia uskovien käytännön toiminnan kannalta.

Kristuksen vertaus vehnästä ja valhevehnästä (1938 käännös: nisusta ja lusteesta) kuvaa osuvasti Kristuksen toimintaa maan päällä. Hän todella kylvi hyvää siementä. Tässä vertauksessa hyvällä siemenellä tarkoitetaan valtakunnan lapsia eli Kristukseen uskovia. Tämä eroaa esimerkiksi

kylväjävertauksesta, jossa siemen on Jumalan sana. Tosin Jumalan sana ja valtakunnan lapset liittyvät toisiinsa mitä kiinteimmin. Luther sanookin, että hyvä siemen on puhtaasta Jumalan sanasta syntyneet hyvät eli uskovat ihmiset.

Myös vihamiehen toiminnalla on yhtymäkohtansa Vapahtajan maanpäällisen elämän vaiheisiin. Kun Kristus sanallaan synnytti uskoa, kylvi myös perkele omaa siementään ja keräsi kannattajia. Vertaus siis kuvaa todellisia tapahtumia. Samanaikaisesti kuin Jumalan sanaa kylvetään, kiusaaja vääristelee Jumalan sanaa viimeiseen päivään asti. Tästä syystä uskovien ulkonaisessa joukossa on aina ollut myös epäuskoisia ja harhaopettajia. Näin oli myös Vapahtajan maanpäällisen elämän (Juudas Iskariot) ja apostolien (esim. Ananias ja Safiira, Apt. 5 puolueet Korintossa, 1 Kor. 11:19 ja valheveljet Galatiassa, Gal. 2:4) aikana.

Vertaus kuvaa myös ulkonaisen kristikunnan vaiheita maailmassa. Oikeiden kristittyjen seassa on myös

ulkokultaisia. Kukaan ei siis voi odottaa, että kristillinen oppi aina ja kaikkialla esiintyisi puhtaana ja että kaikki ulkonaiseen kristikuntaan kuuluvat sydämessään uskoisivat Vapahtajaan. Uskovien ja epäuskoisten välinen ero on toisaalta havaittavissa, sillä isännän palvelijat huomasivat vehnän seassa kasvavan valhevehnän. Toisaalta ero ei ole täysin ilmeinen. Vihamiehen työn tarkoitus oli kylvää siementään niin, ettei sitä havaittaisi. Se onkin niin hyvin oikean vehnän seassa, että sitä ei voi koota vahingoittamatta oikeaa vehnää. Kyseessä on siis joskus vaikeasti havaittava väärän opin sekoittuminen oikeaan. Se johtaa siihen, että jotkut kiinnittävät sydämensä väärään oppiin ja joutuvat uskossaan harhaan. Tätä asiaa ei voi ratkaista siten, että väärä kasvu tuhottaisiin eli pahat otettaisiin hengiltä. Koska epäuskoiset voivat teeskennellä ja olla ulkokultaisia, voi heitä olla mahdotonta erottaa uskovista ja näin ollen rajankäynti epäuskovien ja uskovien välillä ei kaikissa tapauksissa ole mahdollista.

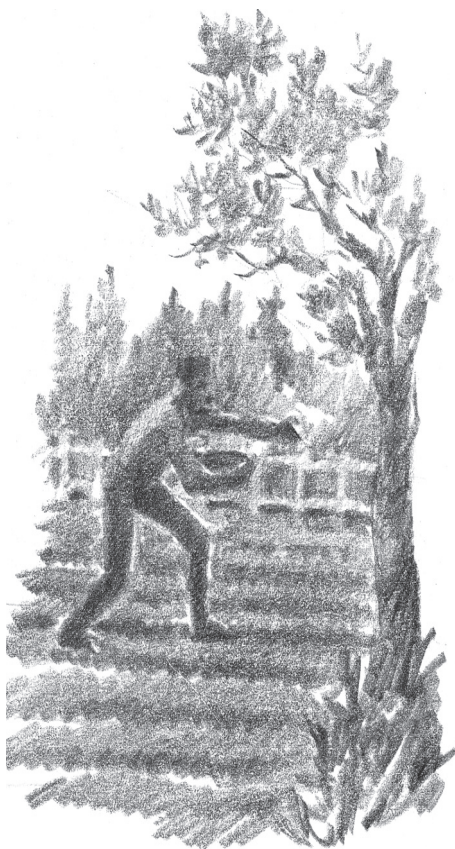
Samalla kun Vapahtaja opettaa Jumalan valtakunnasta, hän asettaa kuulijan vastakkain tulevan tuomion kanssa. Vertauksen selitys osoittaa, että siemenen laatu käy lopullisesti ilmi vasta tuomiopäivänä. Näin vertauksen tarkoitus on saada jokainen ihminen kysymään: "Minkälaista siementä minä olen?"

Miten hyvä ja paha siemen on kylvetty?

Teksti antaa kuvan siitä, kuinka hyvän ja pahan siemenen kylväminen eroavat toisistaan: "Taivasten valta-

kunta on verrattava mieheen, joka kylväi hyvän siemenen peltoonsa. Mutta ihmisten nukkuessa hänen vihamiestensä tuli ja kylväi lustetta nisun sekaan ja meni pois." (Matt. 13:24,25) Hyvän siemenen kylvö kuvataan aivan tavalliseen tapaan. Pelto oli miehen oma, ja hän viljeli sitä viisaasti. Hän teki sen tavalla, jonka naapurit saattoivat havaita. Hänen toimituksissaan ei ollut mitään salaamisen tarvetta, vaan sitä voitiin seurata ja tutkiakin. Normaleissa oloissa, kun ei ole vainoa, on tärkeää, että puhdasoppisen seurakunnan toiminta on julkista. Tämä on tärkeää Kristuksen armotyön ja Jumalan sanan luonteen tähden. Vapahtaja on sovitus-työssään ansainnut kaikkia ihmisiä varten syntien anteeksiantamuksen. Hän käski saarnata evankeliumia kaikille luoduille uskon syntymiseksi ja sitä varten, että hän sanan ja uskon kautta kokoaa ihmisiä iankaikkiseen autuuteen. Olkoon tämä asia meidän ilomme. Meille saarnataan julkisesti, vapaissa oloissa Kristuksen sovitus-työstä niin, että saamme tiedon siitä, että hän on meidän syntiemme sovitus. Olkoon asian julkisuus meille myös esikuva. Haluammehen seurakuntana ja itse kukin sen jäsenenä pitää tarjolla elämän sanaa, kuten apostoli sanoo: *"Te loistatte niinkuin tähdet maailmassa, tarjolla pitäessänne elämän sanaa."* (Fil. 2:15,16) Kun meillä seurakunnassa ja yksityisessä elämässä on käytössä Jumalan sana, se asia ei ole meistä lähtöisin, vaan sillä tavoin Jumala kylvää sanaansa maailmaan meidän ja toisten ihmisten autuudeksi.

Vihamies sen sijaan toimii poikkeuksellisella tavalla. Ensiksi hän toimi toisten nukkuessa. Tämä osoittaa, että

kiusaajan toimintaa on mahdoton ehkäistä. Toiseksi kiusaaja menee pois työnsä tehtyään. Tästä näkyy kiusaajan toiminnan erityisen rikollinen ja kavala luonne. Väärän siemenen kylvämisen seuraus on kamala. Siemen tuottaa väärää satoaan, vaikka kylväjä on mennyt pois. Tässä olemme hyvin vakavien asioiden edessä. Puhdasoppisenkaan seurakunnan toiminnassa ei ole takeita siitä, että väärän opin esiintyminen voi-

taisiin ehkäistä. Sellaiselle on tyypillistä vertauksemme mukaan salakavaluus ja julkisuuden välttäminen. Toiminta on siis sellaista, että sen väärä pyritään pitämään salassa. Tästä seuraa, että väärän siemenen kylväminen voi toteutua pitkäänkin ennen kuin se voidaan paljastaa.

Vihollinen kylvi valhevehnän siten, että sitä on mahdollisimman vaikea erottaa oikeasta vehnästä. Hän ei kylvänyt sitä oikean vehnän viereen, vaan *sekaan*. Tarkoituksena on, että valhevehnä ei paljastuisi vääräksi. Päinvastoin väärän kylvötyön jälkeen näyttää aluksi siltä, että satoa tulee odotettua enemmän. Luther selittää, että kiusaaja tekeytyy uskolliseksi Jumalan kunnian ja sielujen autuuden puolustajaksi. Se voi elämän puolesta opettaa suurtakin hurskautta. Tämä vaikeuttaa opillisten epäkohtien havaitsemista. Seuraus on kuitenkin huono, sillä viattomat sydämet tulevat vietellyiksi ja petetyiksi, vrt. Room. 16:18: "... pettävät suloisilla puheilla vilpittömien sydämet" ja Gal. 5:7-9: "Te juoksitte hyvin; kuka esti teitä olemasta totuudelle kuuliaisista? Houkutus siihen ei ole hänestä, joka teitä kutsuu. Vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan."

Tällaiset asiat velvoittavat oikea-uskoisen seurakunnan valppauteen. Ensiksi on tietysti varottava ottamasta vastaan sellaista opetusta, jossa jatkuvasti sallitaan väärä oppi. Tämän johdosta emme voi seurakuntana yhdistyä toisia oppeja opettavien seurakuntien kanssa. On myös tarpeellista, että itse kukin yksitysisesti vältämme osallistumasta sellaisen seurakunnan toimintaan, jossa väärä oppi sallitaan. Toi-

seksi valppautta tarvitaan seurakunnan sisällä. On valvottava, ettei seurakunnan sananjulistuksessa ja opetuksessa edistetä ja sallita vääriä oppeja.

Vapahtaja kieltää kristittyjä käyttämästä voimakeinoja vääriä vastaan

Kristuksen oli tarpeen varoittaa opetuslapsiaan väärästä innosta. Nämä osoittivat omalla toiminnallaan taipumusta jopa väkivaltaan. Näin tapahtui, kun Vapahtaja suuntasi kulkunsa kohti kärsimystä Jerusalemissa ja lähetti kaksi opetuslastaan samarialaisten kylään valmistamaan hänelle majaa. Siellä opetuslapsia ei otettu vastaan. Tämän johdosta Jaakob ja Johannes sanoivat: "Herra, tahdotko, niin sanomme, että tuli taivaasta tulkoon alas ja hävittääköön heidät *niin kuin Elijakin teki?*" Jeesus nuhteli heitä ja sanoi: *"Ette tiedä, minkä hengen omat te olette. Sillä Ihmisen Poika ei ole tullut ihmisten sieluja hukuttamaan, vaan pelastamaan."* Voiman käyttö epäuskoisia vastaan olisi ollut täysin ristiriidassa Kristuksen tarkoitusta vastaan. Se merkitsisi sitä, että Kristuksen valtakunta käsitettäisiin maalliseksi. Kuitenkaan näin ei ole, vaan Vapahtajan valtakunta on hengellinen. Sen jäseniä ovat ihmiset yksin uskon kautta, eikä tätä asiaa voi auttaa voimakeinoin. Hänen opetuslapsensa eivät tätä heti käsittäneet, joten Vapahtajan oli hillittävä heidän väkivaltaan taipuvaista mieltään. Tätä tarkoitusta vertauksemmekin palvelee.

Kun vertauksen isäntä kieltää kitkemästä valhevehnää, hänen tarkoituksensa on suojella oikeaa vehnää.

Jos palvelijat ryhtyisivät kitkemistyöhön, he erehtyisivät. Käytännössä olisi mahdotonta kitkeä siten, että yhtään oikeaa vehnää ei tulisi hävitetyksi. Ainoa keino säästää sato oli antaa vääränkin kasvun olla ja erotella oikea väärästä vasta elonleikkuun päivänä.

Olennaista vertauksen ymmärtämiseksi on selvittää, mitä kielletty voimankäyttö on. Teksti antaa selkeän opetuksen asiasta. Kun vertauksen isäntä on kieltänyt kokoamasta valhevehnää kasvukauden aikana, hän kuitenkin käskää koota ja polttaa sen elonleikkuun aikana (jae 30). Tämä kokoaminen kuvaa sitä, että viimeisenä päivänä Kristus lähettää enkelinsä kokoamaan pahat ihmiset ja antamaan heille rangaistuksen (jakeet 41-42). Sitä, mitä epäuskoisille viimeisenä päivänä tapahtuu, eivät kristityt saa tehdä heille tässä ajassa. Heitä ei siis saa pyrkiä syöksemään kadotukseen eli tappaa. Luther sanoo: "Herra tarkoittaa tässä sellaista tempaamista, joka tapahtuu miekalla, ottamalla pahantekijöitä pois hengiltä." Väkivaltaisen rankaisemisen Jumala kieltää sekä yksityisiltä kristityiltä että seurakunnilta. Jumalan säättämysten mukaan voimakeinoin rankaiseminen kuuluu lailliselle esivallalle. Sekään ei saa sekaantua voimakeinoin hengellisiin asioihin, paitsi jos hengellisen toiminnan varjolla harjoitetaan rikollisuutta.

Epäuskoisten tappaminen tai pakkottaminen on väärin myös siksi, että niin tehtäessä luotetaan ihmisvoimaan. Jumalan sanan vaikutus jää syrjään. Tämä on erityisen vahingollista, sillä se sulkee epäuskoisen lopullisesti pois evankeliumin vaikutuspiiristä. Luther tuomitsee väkivaltaan perustuvan pa-

kon käyttämisen uskon asioissa hyvin voimakkaasti ja sanoo, että niin tekevä tulee syylliseksi sekä ajalliseen että iankaikkiseen murhaan. Se riistää mahdollisuuden katumukseen ja uskoon niiltä, jotka voisivat kääntyä.

Vertaus ei kiellä väärän opin ja elämän tuomitsemista

Vertausta sovellettaessa on pidettävä tarkoin mielessä, että se ei kiellä väärän opin ja elämän tuomitsemista ja rankaisemista seurakunnassa. Tämä on havaittavissa jo siitä, että Kristus määrittelee pellon maailmaksi. Tuo lause rajaa pois väärää tulkintamahdollisuuksia. Osoittaahan se selvästi, että tästä vertauksesta ei voi johtaa oppia siitä, kuinka seurakunnan on toimittava epäkohtien suhteen.

Ensiksi sanat: ”Pelto on maailma.” poistaa sen mahdollisuuden, että pyhä yhteinen kristillinen seurakunta koostuisi sekä uskovista että epäuskoisista. Tässä Ihmisen Pojan valtakunta tarkoittaa koko maailmaa. Siinä kasvaa sekä oikeaa että väärää kasvua, toisin sanoen on sekä uskovia että epäuskoisia ihmisiä. Sellainen ajatus, että pelloksi pitäisi käsittää seurakunta, jonka kasvu koostuu vehnästä ja valhevehnästä, on täysin vertauksen vastainen.

”Pelto on maailma” osoittaa myös, että vertauksen kielto olla repimättä lustetta pois ei rajoita seurakunnan oikeuksia ja velvollisuuksia taistelussa väärää oppia vastaan. Vapahtaja ei puolusta väärän opin oikeutusta, vaan moittii sitä ja sen turmiollista vaikutusta. Augsburgin tunnustuksen puolustuksessa tästä tehdään johtopäätös, että

oikea Jumalan kansa on erotettava väärästä. Tämä toteutuu Jumalan sanan mukaisella oppi- ja kirkkokurilla. Seurakunnalla siis on oikeus ja velvollisuus poistaa väärä oppi ja sulkea toisin opettavat yhteydestään.

Vertaus opettaa, miten asiat maailmassa todellisuudessa ovat. Una sancta eli pyhä yhteinen kristillinen seurakunta ja epäuskoisten joukko elävät samassa maailmassa. Tätä asiaa ei kenenkään pidä pyrkiä väkisin muuttamaan. Ulkonaisen kristikunnankin sisällä on sekä oikeaa että väärää opetusta. Näin voi väliaikaisesti olla myös oikein opettavassa kirkossa. Tästä huolimatta Jumalan seurakunta säilyy viimeiseen päivään saakka. Uskville tämä tuo varmuuden Jumalan sanan voimasta. Heikkouden ja vaarojen kohdatessa ei heidän tarvitse hämentyä, vaan he saavat täydellä varmuudella turvata Jumalan sanaan ja sen voimaan. Seurakunnalla on käytössään evankeliumi, jota levittämällä se voi auttaa Jumalan valtakunnan lasten lukumäärän kasvua. Seurakunnalla säilyy myös oikeus rangaista väärää oppia ja elämää, ja uskovien on erotauduttava väärästä opista. Sen sijasta kaikki väkivaltaan perustuva toiminta on kiellettyä. Tällä tavoin meillä säilyy oikea käsitys Jumalan valtakunnan luonteesta. Emme loukkaannu oikein opettavan seurakunnan pienuuteen ja sen kohtaamiin vaikeuksiin. Sen sijasta saamme lujasti luottaa evankeliumin sanaan Kristuksesta, joka on kärsinyt ja kuollut puolestamme ja voimme odottaa elonleikkua päivää, jolloin Kristus johtaa uskovansa iankaikkiseen autuuteen.

Kimmo Närhi

Profeetta Sakarjan selitys

Uskonpuhdistaja Martti Lutherin selittämä ja hänen itsensä saksaksi julkaisema vuoden 1527 joulukuun lopussa. W2 XIV, 1768-1975. Suomentanut Markku Särelä. Jatkoa viime numeroon.

10. LUKU

Jae 1. Rukoilkaa siis Herralta syyssadetta: niin Herra tekee pilvet ja antaa heille kyllin sadetta kaikille pellon kasveille.

1. Tämä on sanottu hengellisestä sateesta, se on, evankeliumin opista tällä ajatuksella: Koska edellisessä luvussa evankeliumi luvataan tulevaksi, niin valmistautukaa myös sen varalta: älkää ainoastaan odottako sitä, vaan myös rukoilkaa sitä. Sillä nyt on aika rukoilla oikeaa syyssadetta, ettette anna ihmisopin ja lain tekojen estää itseänne ja ettei teitä havaita valmistautumattomiksi tähän sateeseen. Hän on tuleva. Mutta hän haluaa tulla hyväksytyksi eikä halua, että häntä halveksitaan, vaan että häntä toivotaan ja että hänet otetaan vastaan tarkalla huomavaisuudella. Jos tämän teette, saatte tarpeeksi sadetta kaikkien hyvien Hengen hedelmien kaikille kasveille.

2. Myös Kristus itse puhuu lähes tämän tekstin mukaisesti Matt. 9:36–38: “Ja nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hyljätyt niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Silloin hän sanoi opetuslapsillensa: ‘Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.’” Nämä työmiehet ovat saarnaajia. Profeetta sanoo heitä tässä pilviksi, hepreaksi *chaziziim*. Se tulee sanasta *chazah*, se on, ‘katsoa’ tai ‘nähdä’, sen vuoksi,

että pilvet katsovat alas kuin kohta sataisi. Niin apostolitkin olivat valmiina ja lähetettyinä antamaan oikean sateen. Ja syyssateeksi sanotaan sitä sadetta, joka tulee, kun vilja on tullut tähkälle, kun maa on kuumuudesta kuivaa. Niin tulee myös evankeliumi, kun lain vaikutuksesta omattunnot ovat kuumenneet ja janoisia.

Jae 2. Sillä epäjumalat opettavat silkkää vaivannäköä, ja tietäjät näkevät petosnäkyjä, opettavat turhia valheunia, lohduttelevat turhilla.

3. Tästä näemme, että hän on edellä [j. 1] puhunut hengellisestä sateesta, sillä hän antaa tässä syyn tähän kehoitukseen ja asettaa väärän opin Herralta tulevan syyssateen vastakohtaksi. Kuin hän sanoisi: Siksi kehotan teitä pyytämään Herralta syyssadetta, jotta ette pyytäisi ja odottaisi saavanne sitä ihmisiltä. Sillä jos Herra ei anna sadetta ja opeta, niin tapahtuu, kuten teksti tässä sanoo, että he opettavat silkkää vaivannäköä, valetta ja unia ja antavat vain väärää lohdutusta, niin, he estävät haluamasta ja odottamasta syyssadetta. Sen tähden hän varoittaa heitä siitä ja kehottaa anomaan syyssadetta.

4. Hän mainitsee kolmenlaisia opettajia ja kolmenlaista oppia. Niistä ensimmäisistä hän käyttää nimeä *te-raafim*, [’koti’]jumalat’. Niillä hän tarkoittaa lain opettajia, jotka harjoittavat tekojen jumalanpalvelusta. Sillä *te-*

raaʿiim hepreassa tarkoittaa 'jumalia' tai 'jumalanpalvelusta', erityisesti sel- laista, joka tapahtuu ulkonaisesti ha- vaittavana, kuten nyt on laita meidän pappiemme jumalanpalveluksen. Tämä on havaittavissa Hoos. 3:4:stä ja Tuom. 17:5:stä. Hän haluaa nyt sanoa, että *teraʿiim*, toisin sanoen lainopettajat, jotka opettavat kansaa, pyrkivät van- hurskaiksi moninaisilla uhreillaan ja sen kaltaisilla ulkonaisilla jumalan- palveluksillaan eivätkä tee sen lisäksi, että he estävät tämän evankeliumin syysateen, mitään muuta kuin opetta- vat vaivannäköä, toisin sanoen vaativat paljoja tekoja, millä ei kuitenkaan saa- da hyvää omaatuntoa. Jäljelle jää vain pelkkä vaivannäkö sekä ulkonaisesti paljossa ja monenlaisessa tekemisessä että sisäisesti epävarmassa omassa- tunnossa, koska he eivät opeta uskosta eivätkä lain oikeasta merkityksestä, ku- ten näemme evankeliumista [Matt. 15:5] fariseusten opettaneen paljon uh- reista, mutta eivät mitään uskosta.

5. Nuo toiset, jotka ennustavat, ovat vääriä profeettoja, jotka eksyttävät ih- miset väärillä lupauksilla ja uhkauksil- la. Juudan kansassa näitä olivat ne, jot- ka huusivat: "‘Rauha, rauha’, vaikka ei rauhaa ollut", kuten Jeremia valittaa [Jer. 6:14]. Toisin sanoen heidän hyvien tekojensa tähden, jotka he itse keksivät ja joita he opettivat, he lupasivat kaik- kea hyvää Jumalalta, samoin kuin fariseukset opettivat sanoen, että olisi parempi antaa uhriksi kuin elättää van- hempiaan [Matt. 15:3]. Samoin meidän aikanamme papit ovat tähän asti kaupi- telleet messujaan ja jumalanpalve- luksiaan parhaina tekoina ja luvanneet niiden kautta ihmisille Jumalan armon ja iankaikkisen elämän. Tätä hän nimit-

tää tässä pelkäksi valheeksi ja unen- näöksi, kuten ne sitä todellisuudessa ovatkin. Sillä itse he seipittelevät kaik- kea tällaista oman mielensä mukaan il- man Jumalan sanaa. Se on ihmisoppia, pelkkää valhetta ja unennäköä.

6. Kolmannet ovat lohduttajia. Näi- tä ovat ne molemmat tai ne kaikki, jot- ka suojelevat ja puolustavat vääriä op- pia ja unia niitä totuudellisia opettajia vastaan, jotka nuhtelevat näistä unista. Samaiset lohduttajat näet kehottavat ja pidättelevät kansaparkaa pysymään heidän opissaan tai kuten he nykyisin sanovat vanhassa opissa, eksyttävät ja lohduttavat aina kansaparkaa hyvillä sanoilla ja ylistävät mitä korkeimmasti heidän tekemisiään, kuin se olisi oi- keata ja hyvää jne. Mutta moinen lohdutus ei ole minkään arvoista. Kat- so, sellaisia opettajia ja epäjumalia Kristus tapasi, kun hän tuli, ja löytää aina, kun hän tulee. Mutta mitä seuraa?

Sen tähden he saavat lähteä mat- kaan kuin lammaslauma ja kärsivät vaivaa, kun ei ole paimenta.

7. Tämän ihmisparat saavat sellai- silta opettajilta: heidät ajetaan pois ja hajotetaan kuin lammaslauma monen- laiseen taikauskoon ja lahkoihin. Li- säksi he joutuvat tuhoon ja riutuvat, kuten hylätyt lampaat ilman paimenta, joista kukaan ei huolehdi puhtaalla Ju- malan sanalla. Niin sanoo myös Jesaja 53:6: "Me vaelsimme kaikki eksyk- sissä niin kuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle tielle" jne. Samoin myös Kristus lainaa tätä sanaa Matt. 9:36 ss., kuten edellä [kohta 2] kuolim- me. Tästä Jumala sitten on syystäkin vihai- nen, kun he eivät ainoastaan hajota laumaa lahkoiksi, vaan myös estävät syys- sateen halajamista. Sen vuoksi seuraa:

Jae 3. Paimenia kohtaan syttyy minun vihani, ja vuohipukkeja minä rankaisen.

8. Hän sanoo heitä paimeniksi, koska heillä on paimenen virka, vaikka he todellisuudessa ovat epäjumalien opettajia ja unennäkijöitä. Näitä olivat fariseukset, ja heitä ovat kaikki väärät opettajat. He ovat myös pukkeja, jotka lammasten joukossa puskevat ja hallitsevat väkivalloin. Myös Kristus sanoi heitä vuohipukeiksi, jotka hän asettaa vasemmalle puolelleen viimeisenä päivänä, Matt. 25:33. Sellaisia pukkeja

hän rankaisi, kun hän pani heidät viralta ja hävitti heidät.

Sillä Herra Sebaot pitää huolen laumastansa, Juudan heimosta, ja asettaa sen ikään kuin kunniaratsuksensa sodassa.

9. Tämä on: Hän vapauttaa heidät vuohipukeista ja on itse paimen ja etsii heitä armolla. Sillä hepreassa lukee, että hän kiivailee sekä vuohipukkeja vastaan että laumansa puolesta. Tässä julistetaan siis kahdenlaista kiivailemista: näistä toinen lähtee vihasta ja kiivastuksesta, vuohipukkeja vastaan; toinen taas armosta ja laupeudesta, lau-

man hyväksi. Samoin, hän ei ainoastaan etsi laumaansa, kansaansa armollisesti, vaan tekee siitä myös varustettuja ratsuja, joilla hän ratsastaa ja taistelee, saattaakseen myös muita eli pakanoita alaisuuteensa. Sen hän teki niiden apostoleitten ja opetuslasten toimesta, jotka olivat siihen valitut juutalaisista. Kuitenkin, ettei taas luultaisi sitä maalliseksi sodaksi, seuraa edelleen:

Jae 4. Siitä otetaan kulmakivi, kiinnityspaalu, sotajousi ja kaikki käskijät.

10. Tämä ei siis toteudu fyysisesti. Siinä ei ole oleva taistelukärkiä, nuolia eikä keihäitä, ei jousta, ei myöskään sotapäällikköä, joka ajaisi heitä taistelemaan. Sillä niitä ei tarvita, vaan se tulee tapahtumaan hengellisesti. Eräät kuitenkin ymmärtävät tekstin näin: Juudan kansasta on tulevataistelukärkiä, jousia, keihäitä ja käskijöitä eli päälliköitä, jotka käyvät tätä hengellistä sotaa ruhtinas Kristuksen alaisuudessa. Se ei käykään huonosti yksin edellä olevan kanssa ja sen kanssa mitä sitten seuraa. Se on hyvä mielipide. Minä kuitenkin pysyn ensimmäisessä selityksessä, vaikka löytänen kyllin niitä, jotka mielivät asettua minua vastaan toisten kanssa.

Jae 5. Ja he ovat niin kuin sankarit, jotka polkevat katujen lokaa sodassa.

11. Hän sanoo heidän olevan sellaisia satureita, jotka ovat aivan suuria sankareita ja jättiläisiä. He eivät ole roskaväkeä joukon jatkona ja vain iskujen vastaanottajia, vaan heidän on määrä selviytyä voittajiksi ja hoitaa tehtävänsä sekä saavuttaa pelkkiä voit-

toja. He ovat näet sanan ansiosta niin voimakkaita, etteivät he väisty tai pakene ketään, vaan polkevat maahan kaikki vihollisensa taistelussa, niin kuin lokaa poljetaan kujilla, niin että he makaavat kaikessa häpeässään, kuten seuraa: He sotivat, sillä Herra on heidän kansansa; ja häpeään joutuvat hevosilla ratsastajat.

12. Ei omalla voimallaan, vaan Kristus on heidän kanssaan. Sen vuoksi he sotivat niin, että kaikki hevosilla ratsastajat ja kaikki heidän vastustajansa joutuvat häpeään ja lojuvat kujilla loan tavoin. Katso historiaa. Eivätkö juutalaiset, filosofit, kerettiläiset ja kaikki evankeliumia vastaan sotineet ole maahan poljettuja kuin loka kujilla? Mitä ovat areiolaiset? Lokaa kujille poljetuna. Mitä ovat manikealaiset, pelagiolaiset ja niin pois päin. Lokaa kujilla. Mitä on nyt Münzer ja paavi? Lokaa kujilla. Mitä tulee sakramenttilaisistamme? Lokaa kujille. Kuten myös Ps. 83:11 sanoo: "He joutuivat lannaksi maahan." Ja Ps. 18:43: "Minä viskaan heidät niin kuin loan kadulle." Niin, ehkä sanot: sakramenttilaiset eivät ajattele niin, vaan he haluavat voittoa. Sitä he eivät tosiaankaan tarkoita. Juutalaiset, areiolaiset, Münzer ja paavi eivät myöskään sitä tarkoittaneet. Kuitenkin niin kävi. Sen tähden hän sanoo myös tässä: "He sotivat." On kysymys taistelusta, ja aina näyttää siltä kuin nuo toiset voittaisivat. Mutta Herra on tässä meidän kanssamme, niin että ratsastajat, jotka luulevat voittaneensa, joutuvat häpeään, juuri silloin, kun he luulevat meidän joutuneen häpeään ja heidän voittaneen. Niin on aina käynyt ja on käyvä tästä eteenkinpäin.

...jatkuu

Alkusana

(Vuodelle 1931)

Julkisen saarnaviran tehtävien tärkeydestä ja siunauksesta.

Siellä, missä Jumalan sana on kristityille kallis ja missä toden teolla halutaan oikein varttua uskossa, pidetään aina *seurakunnan julkista saarnavirkaa* erittäin suuressa arvossa – yhtenä seurakunnan kaikkein kalleimmista lahjoista. Nyt ei luonnollisestikaan ole kysymys saarnavirkaa hoitavan pastorin persoonasta, vaan itse tästä virasta. Se on kristityille niin tärkeä sestähdén, että he sen kautta saavat oman Jumalan sanan käyttämisen ja muun kristillisen toimintansa lisäksi yhteistä ja yksityistä Jumalan sanan opetusta ja ohjausta. Jumala ei nimittäin kristityitä vain oman kristillisyyden harjoittamisen varaan, vaan hän on asettanut lampaitaan varten kaitsijan viran, jota latinankielisen paimen-sanan mukaan kutsutaan myös pastorin viraksi. Jos Jumala olisi tahtonut, kuten eräät lahkolaiset opettavat ja kuten yhdistyskristillisyyden kannattajien keskuudessakin selitetään, että kristittyjen ei tarvitsisi kokoontua *seurakuntana* yhdessä käyttämään sanaa ja sakramenteja ja huolehtimaan sekä toinen toisensa sielusta että myös keskinäisestä avunannosta, niin eihän silloin myöskään seurakunnan kaitsija eli julkisen saarnaviran toimi olisi ollut tarpeellinen. Mutta kun alkuseurakunnan aikana jollakin paikkakunnalla oli Jumalan sana tuottanut hedelmää, niin käski apostoli Paavali Tiitusta nimenomaan huolehtimaan siitä, “että, niinkuin minä sinulle määrä-

Luterilainen tammi-helmikuu 1931

sin, *asettaisit joka kaupunkiin vanhimpia*, jos missä olisi joku nuhteeton, joku yhden vaimon mies, jonka lapset ovat uskovia, eivät irstaisuudesta syytetyitä eivätkä niskoittelevia. Sillä Jumala seurakunnan kaitsijan tulee olla, niinkuin Jumalan talouden hoitajan nuhteeton, ei itserakas, ei pikavihainen, ei viiniin menevä, ei väkivaltainen, ei häpeällisen voiton pyytjä, vaan vieraanvarainen, hyvää rakastava, maltillinen, oikeamielinen, pyhä, itsensä kieltäväinen, hänen tulee pysyä kiinni opin mukaisessa luotettavassa sanassa, jotta olisi *kykenevä sekä neuvomaan terveellisellä opilla että kumoamaan vastaansanojien väitteet*”, Tiit. 1:5-9. – Oli siis kyseessä erityisen viran, julkisen saarnaviran järjestäminen seurakuntiin. Apostolit auttoivat niitä näissä asioissa ja niiden jäsenet valitsivat käsiä kohottamalla itselleen tällaisen viran hoitajan, kuten kreikan-kielinen sanonta Apt. 14:23 osoittaa. Näin tehtiin ”*kussakin seurakunnassa*”. Tämä järjestys ei siis ole ihmisten mielivallan varassa, vaan Jumalan tahto ja asetus meidän kristittyjen tosi parhaaksi. Niin Lutherkin lausuu yllä-

esittämämme raamatunkohdan (Tiit. 1: 5-9) johdosta: “Se, joka uskoo, että tässä Kristuksen Henki Paavalin kautta puhuu ja asioita järjestää, tunnustaa myös, että *tämä on jumalallinen asetus ja järjestys, että jokaisessa kaupungissa (jossa syntyi seurakunta) oli oleva useita kaitsijoita tai vähintään yksi*” (Kirjassa Messun väärinkäyttämisestä v:lta 1522).

Olemme jo kerran aikaisemmin tässä lehdessämme (1929 s. 47) käsitelleet julkisen saarnaviran ja kristittyjen hengellisen pappeuden erilaisuutta. Emme sitä tässä kertaile. Sen verran olkoon kuitenkin tässäkin yhteydessä sanottu, että kukin kristitty on kristillisen kirkon armovälikappaleiden varsinainen omistaja ja oikeutetty käyttäjä. Mutta kristityt noudattavat tuota Jumalan apostolin kautta antamaa käskyä ja uskovat näitten asioiden *julkisen ja yhteisen hoidon* yhdelle tai useammalle henkilölle, jotka täyttävät ne erityisvaatimukset, jotka Jumalan sana tämän saarnaviran hoitajiin nähden asettaa. – Apostolit Jumala kutsui virkaan välittömästi ja pani heidät opettajiksi kaikille kristityille maailman loppuun saakka. Seurakunnan julkisen saarnaviran hoitajat kutsuu Pyhä Henki, Apt. 20: 28, seurakunnan toimeksiannon välityksellä. He ovat siis vain seurakunnan palvelijoita. Ja heidän virkansa arvo perustuu Jumalan sanaan, jota heidän tulee puhtaasti Kristuksen puolesta opettaa ja jota uskolliset paimenet tekevätkin. Niinpä kehoittaa apostoli kristityitä “antamaan tunnustuksensa niille, jotka tekevät työtä keskuudessanne ja ovat johtajianne Herrassa ja neuvovat teitä, sekä pitämään heitä erinomaisen rakkaina *heidän työnsä*

tähden”, 1 Tess. 5:12, 13. Seurakuntien tulee myös tarkasti valvoa tätä niiden oikeutta ja velvollisuutta, että niissä puhtaasti ja oikein käytettäisiin Jumalan sanaa ja sakramenteja.

Nämä seurakunnan julkisen saarnaviran asiat saavat lujan vahvistuksen seurakuntien ja kirkkojen käytännöllisistä kokemuksistakin. Olemmehan esim. täällä Suomessa saaneet tottua siihen, että – valtiokirkossa ollessamme – pitäydyimme sen julkiseen saarnavirkaan erittäin vieroivasti. Kuinka paljon onkaan niitä ollut, jotka ulkonaisesti ovat käyttäneet seurakuntansa pappia vain erityisten virallisten toimitusten yhteydessä, kun taas muuten ovat niitä sekavan opin tähden moittien arvostelleet ja turvautuneet joko enimmäkseen omaan lukemiseen sekä enemmän tai vähemmän tilapäisiin ja osaksi kiertäviin saarnamiehiin ja eri yhdistysten omalaatuiseen toimintaan. Onpa tällaisen menetelyn puolustukseksi – erityisesti yhdistyskristillisyyden puolelta – vedottu sekä Raamatun osoittamaan kristittyjen hengelliseen pappeuteen että tätä oikein opettavaan Lutheriin. Tässä on kuitenkin tapahtunut kohtalokas erehdys!

Niin totta kuin onkin, että jokainen kristitty on uskon kautta Kristuksen hengellinen, vieläpä kuninkaallinen pappi, jonka oikeutena on välittömästi lähestyä Jumalaa ja nauttia sanan kristillisen kirkon armo-aarteista, niin *ei Raamattu mitenkään opeta, että tämän oikeuden ohella saataisiin jättää julkisen saarnaviran hoito vaikkapa vääräoppisen haltuun tai yleensä sitä väheksyä*. Päinvastoin on seurakuntien julkinen saarnavirka tarkoitettu juuri seura-

kuntalaisten todellisia tarpeita tyydyttämään. Raamattu opettaa sekä kristittyjen omaa huolehtimista sielunsa autuudesta että myös julkisen saarnaviran käyttöä samaa tarkoitusta varten. Onhan tämä virka asetettu juuri sitä varten, että sen kautta erityisesti varjeltaisiin seurakunta puhtaassa opissa, oikeassa uskossa ja kristillisessä rakkautessa. Joka sitä halveksii tai siitä vähät välittäisi, se olisi niinkuin lammas, joka nähtyään ruohoa maassa jättäytyisi pois paimenen ohjaamasta ja vartioimasta laumasta ja joka sitä helpommin joutuisi harhaan ja vihollisten saaliiksi. Tuollainen Jumalan asettaman saarnaviran hylkiminen merkitseekin määrättyä luottamista omiin voimiin ja johtuu usein itsepäisyydestä ja ylpeydestä. Ja seuraukset ovat usein sen mukaisia.

Samoinkuin Raamattu opettaa myös oppi-isämme Luther. Hänhän jälleen kirkasti myös sen kalliin ja koko oikealle kirkolliselle toiminnalle perustavaa laatua olevan asian, että uskovat ihmiset ovat kirkko ja että heille kuuluu kirkollinen oikeus ja valta ja että he ovat hengellisiä pappeja. Mutta hän ei suinkaan samalla väheksy julkisen saarnaviran tehtäviä. Päinvastoin. Hän saarnasi ja toimi kyllä aivan säälimättömästi väärää paavillista pappisvaltaa vastaan, mutta samalla hän tinkimättömästi opetti ja tehosti seurakunnan julkista saarnavirkaa ja sen käyttämistä. Hätätilassa – jollei ollut saatavissa tähän virkaan kykeneviä miehiä – hän aivan oikein opetti, että silloinkaan ei saa pitäytyä vääräoppisiin pastoreihin, vaan on enemmän oltava ilman niitä ja olkoon silloin perheen isän tehtävänä kastaa syntyvät

lapset ja lukea perheelleen sopivia saarnoja (Kirjassaan Pragin kaupungin hallitukselle ja seurakunnalle 1523). Mutta kun hänen aikanaan myöskin oli niitä, jotka vedoten hyvien hartauskirjojen olemassaoloon pitivät julkisen saarnaviran ylläpitoa turhana, vanhana tapana, joka oli kukkarollekin kiusallista, niin hän sellaisista kirjoittaa: “Erittäinkin aateli ja jotkut viisastelijat sanovat: Onhan meillä *kirjoja*, joista me yhtä hyvin voimme lukea sitä, mitä papit kirkossa saarnaavat. *Sinä* – sanoo Luther räikeän selvään tapaansa – *luet päähäsi perkeleen, joka sillä tavalla on saanut sinut haltuunsa*. Jos Herra Jumalamme olisi pitänyt saarnavirkaa tarpeettomana, olisihan hän ollut niin viisas ja älykäs, ettei hän olisi pannut Moosesta (jonka viidettä kirjaa Luther tässä juuri selittää) saarnaamaan sinulle, eikä sinun jumalattomien, perkeleellisten ja tyhmien ajatustesi mukaan olisi tarvittu, että Jumala sen lisäksi asetti (Vanhan Testamentin aikana) leeviläisen pappeuden ja jatkuvasti lähetti profeettoja, kuten hän itse sanoo, Mt. 23:24. *Olisihan hän siinä tapauksessa käskennyt myös tämä ajan saarnaajia (pastoreita) ja sielunhoitajia pysymään kodeissaan*” (Eräitten 5 Moos. kirjan lukujen selityksiä v:lta 1529). – Näin ankarasti kolhii Luther niitä, jotka eivät välitä julkisen saarnaviran palvelustehtävistä. – Jos ehkä joku tässä kysyy, kuinka Luther voi sanoa, että oikeiden kirjojen lukeminen tuottaisi tällaista kirousta, niin voimme varmuuden vuoksi huomauttaa, että hän tässä osoittaa sitä turmiota, *johon julkisen saarnaviran väheksyminen johtaa*. Tuollainen omahyväinen *vetoaminen kirjojen käyttämiseen saar-*

naviran vastakohtana ei suinkaan olisi takeena siitä, että niitä oikein käytettäisiin. Päinvastoin sellainen mielipide osoittaa Jumalan asettaman avun ja palveluksen hylkäämistä, mikä ei jää ilman rangaistusta. Yllä juuri mainitsimme myös esimerkin siitä, kuinka Luther nimenomaan jättää hyvien kirjojen varaan kristityitä *silloin, kun ei ole saatavissa mitään oikeita saarnaviran hoitajia*.

Kristillinen kirkko täällä maan päällä on aina – aikojen loppuun asti taisteleva seurakunta asuen vihollisten keskellä. Eihän maallisen valtakunnan puolustusta jätetä vain hyvien oppikirjojen varaan, joita yksityiset kansalaiset saavat lueskella oman harkintansa mukaan. Eipä suinkaan. Vaan valtakunta – mikäli se tahtoo pitää huolta alamaisistaan myös vihollisen varalta – ylläpitää erityisesti harjoitettua miehistöä, jota johtavat oppineet, kykenevät ja uskolliset päälliköt. Samoin kutsuu kristillinen seurakuntakin – vielä paljon pahemman ja vieikkaamman vihollisen varalta – palvelukseensa sopivia, kristillistä oppia riittävästi tuntevia ja sen oikeaan käyttämiseen harjaan-

tuneita miehiä – yhden tai useampia, jotka Jumalan sanan mukaan hoitavat heille uskottua laumaa. Tätä virkaa käyttävät vakaat kristityt sydämellisesti Jumalaa kiittäen hyväkseen ja huolehtivat siitä, että sitä oikein hoidetaan. Vääriä opettajia he pakenevat. – Näin tahtoo Jumala, rakas taivaallinen Isämme palvella omiansa iankaikkiseen Kristillisen kirkon historia voi myös todistaa, että missä julkinen saarnavirka on saatu ylläpidetyksi ja sitä on uskollisesti hoidettu, siellä on kestäetty ja säilytty vaikeittenkin taistelujen aikana. Missä taas tässä suhteessa on ollut epäkohtia tai jääty riittävää apua vaille, siellä on piankin saatu kokea ankaria tappioita ja tuskallisia lankeemuksia. Mutta siitäkin on todisteita, että – missä ei ole voitu järjestää oikein hoidettua julkista saarnavirkaa, vaikka sitä kyllä mielellään olisi tahdottu – sielläkin on myös hyvien kirjojen oikealla käyttämisellä voitu tulla toimeen.

Tahdomme osoittaa tätä muutamilla esimerkeillä meidän ja ulkomaisten uskonveljiemme vaiheista.

(Jatkuu) A.A.W.

Kenen kunniaa pyydät?

1. lopp. jälk. sunn., II vsk:n ev.

*Mutta kun jo puoli juhlaa oli kulu-
nut, meni Jeesus ylös pyhäkköön ja
opetti. Niin juutalaiset ihmettelivät ja
sanoivat: "Kuinka tämä osaa kirjoituk-
sia, vaikkei ole oppia saanut?" Jeesus
vastasi heille ja sanoi: "Minun oppini
ei ole minun, vaan hänen, joka on mi-
nut lähettänyt. Jos joku tahtoo tehdä
hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan,
onko tämä oppi Jumalasta, vai puhun-
ko minä omiani. Joka omiaan puhuu,
se pyytää omaa kunniaansa, mutta joka
pyytää lähettäjänsä kunniaa, se on toti-
nen, eikä hänessä ole vääryyttä. Joh.
7:14-18.*

Meidän pahalle, turmeltuneelle
vanhalle ihmisellemme on ominaista
kunnian tavoittelu. Se sotkeutuu kaik-
keen tekemiseemme, ja sitä voi olla
aimo annos myös nöyryydessä ja vaati-
mattomuudessa. Vieläpä ihminen saat-
taa kerskata sellaisesta, mistä hänen pi-
täisi häveten vaieta ja tehdä parannus.
Raamattu sanoo: "Heidän kunnianaan
on heidän häpeänsä."

Vain sellainen ihminen, joka on tul-
lut tuntemaan Jumalan lain tuomion
turmeltuneisuutensa tähden ja on saa-
nut Jumalalta sekä voiman että armon
kääntyä ja on tullut tuntemaan evan-
geliumin lohdutuksen, voi edes jossain
määrin seurata Vapahtajaansa hänen
kuuliaisuutensa tiellä ja kuolettaa van-
han ihmisensä kerskailua. Tekstis-
sämme Vapahtaja tulee meille esiku-
vaksi, sillä hän pyysi kaikessa lähet-
tämänsä kunniaa.

1. Jeesus etsi lähettäjänsä kunniaa

Jeesus tuns Raamatun

Juutalaisissa herätti hämmästystä Jeesuksen Raamatun tuntemus. "Kuinka tämä osaa Kirjoituksia, vaikka ei ole oppia saanut." Jeesus ei kuulunut heidän kirjanoppineisiinsa eikä ollut käynyt heidän koulujaan. Jo 12 -vuotiaana temppelessä Jeesus oli herättänyt ihmetystä. Ja kun hän oli pitänyt Vuori-
saarnansa, hänestä sanotaan: "Hän opetti niin kuin se, jolla on valta, eikä niin kuin heidän kirjanoppineensa." (Matt. 7:29). Hän siis erottui selvästi aikansa opettajista.

Jeesuksen opetukselle oli luonteenomaista eräät piirteet, joiden tulee olla esillä myös meidän saarnoissamme, kun hänen nimessään puhumme. Hän torjui Raamatulla ja persoonansa arvovallalla väärät Raamatun tulkinnat. Hän opetti niin, että Raamatun yhtenäisyys eli sen sisäinen harmonia säilyi. Muistamme, kuinka hän Vuori-
saarnassa sanoi: "Te olette kuulleet sanotuksi, mutta minä sanon teille." Samalla hän toi Raamatun opetuksen ihmisen omalletunnolle ja asetti hänet Jumalan eteen. Hän julisti tuomiota ulkokultailijoille ja kääntymystä epäuskoisille, olivatpa he keitä tahansa, oppineita tai oppimattomia. Omassa tunnossaan ahdistettuja hän ei jättänyt pulaan, vaan julisti evankeliumia hengellisesti köyhille ja armahti kurjia. Jeesuksen opetuksessa Jumala sai kunnian, syntiset löysivät lohdutuksen ja

uskovissa syntyi uskon kuuliaisuus Jumalan sanalle. Jeesuksen opetuslapset, nuo pyhät apostolit, joita meidän tulee seurata, oppivat tämän: “Yksi on teidän opettajanne, ja te olette kaikki veljiä.” (Matt. 23:8).

Tässä on meilläkin oppimista ja seuraamista. Jeesus haluaa syntisen pelastusta. Siihen tarvitaan lain saarna, joka synnyttää synnintunnon, ja evankeliumin saarna, joka avaa syntiselle rakastavan taivaallisen Isän sydämen ja tuo meille Jumalan armon Kristuksessa. Siihen tarvitaan Jumalan oma sana, se sana, jota Kristus opetti, ja jota ovat Pyhässä Hengessä opettaneet profeetat ja apostolit. Se on pyhän Raamatun sana. Jeesus tunsi tämän sanan. Olihan Kristuksen Henki ohjannut Raamatun kirjoittajia niin, etteivät he kirjoittaneet omia erehtyviä, pettäviä ajatuksiaan, vaan he kirjoittivat ne sanat, jotka Henki heille antoi. Kristus ei tarvinnut opettajia, vaan hän itse on se ainoa Mestari ja Opettaja, jonka oppilaita kaikkien muiden pitää olla. Sillä hän oli Isän helmassa, näki kaiken ja kuuli Isän sanat ja puhui uskollisesti sen, minkä Isä antoi hänelle puhuttavaksi. Hän sanoi: “Minä puhun, mitä minä olen nähnyt Isäni tykönä” (Joh. 8:38). Hänen arvovaltaansa vedoten meidän tulee opettaa, mitä hän opetti. Oma, hänen arvovallastaan erillistä arvovaltaa ei meillä ole. Vain siten Jumala saa kunnian.

2. Meidän ei tule etsiä omaa kunniamme

Kenen opissa olemme olleet?

Niiltä, jotka tulevat seurakunnan pastorin eli kaitsijan virkaan, pitää ky-

syä: Osaatko selittää Raamattua? Ja seurakunnan tulee ottaa selvää, millaisessa opissa he ovat olleet ja minkälaisen opin he ovat omaksuneet. Ovatko he ammentaneet oppinsa ja uskonsa tämän maailman viisailta, jotka eivät Kristusta tunne, vai ovatko he olleet Jeesuksen opissa hänen opetuslapsinaan. Ne, jotka ovat saaneet oppinsa inhimillistä viisautta etsien ja ihmisjärkeä seuraten, etsivät ihmisten kunniaa. Mutta Herra sanoo: “Minä, Herra, se on minun nimeni, minä en anna kunniaani toiselle enkä ylistystäni epäjumalille.” (Jes. 42:8).

Oppia ja tietoa tarvitaan Jumalan seurakunnassa, mutta sen tulee olla oikeanlaatuaista, ettemme nousisi kapinaan Herraamme vastaan.

Ja kaikilta meiltä, jotka olemme kuulijoita, pitää myös kysyä jotakin, nimittäin tätä: Tunneemmeko Jeesuksen lihan mukaan vai Hengen opettamina? Jos tunneimme hänet lihan mukaan, silloin seuraamme oman järkemme tai sydämemme ajatuksia ja ajattelemme hänestä vahingoksemme sen mukaisesti. Tunneimme hänet lihan mukaan, myös silloin, jos seuraamme yleistä mielipidettä tai ihmisauktoriteetteja, mutta meiltä puuttuu Jumalan sana ja sen mukana vakuuttuneisuus jumalallisesta totuudesta. Jokaisen ripille päässeän seurakunnan jäsenen tulee olla varma pelastuksen tiestä ja armosta sekä hänen tulee voida osoittaa se Raamatun sanalla itselleen ja hänen tulee osata kavahtaa tekojen oppia.

Miten Raamattua on käytettävä

Kun Jeesus opetti, hän opetti omalla jumalallisella arvovallallaan. Hän ei tarvinnut ihmisten suosituksia eikä

kirjanoppineiden korkeakoulukoulutodistuksia. Hän voitti kiusaajan vetoamalla Raamattuun eikä hänen tarvinnut sen kummemmin selitellä oppiaan. Riitti, että niin luki Raamatussa. Rikkaalta nuorukaiselta hän kysyi. “Kuinka luet?” Ja Jeesus hyväksyi vastauksen, kun nuorukainen luki, mitä kyseisestä asiasta oli Raamatussa kirjoitettu. Näin meidänkin tulee käyttää Raamatua. Meidän tulee lukea, mitä siinä on sanottu, ja pysyä siinä sekä uskoa se ja tehdä sen mukaan. Joskus kyllä tarvitsemme perusteluja. Niitä Jeesuskin antoi, kun hän vastasi ruumiin ylösnousemusta koskevaan kysymykseen ja kumosi saddukeusten opin. Mutta nämä perustelut olivat sen esiin tuomista, mikä välttämättä sisältyi siihen Raamatun sanaan, että Jumala on Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala. Jumala ei näet ole kuolleitten Jumala, vaan elävien. Tarvitsemme myös selityksiä, kuten etiopialainen hovihera, jolle Filippus selitti Jesajan kirjaa Kristuksen kärsimyksestä. Mutta samoin kuin perustelujen myös selitysten tulee olla selvien Raamatun kohtien ja niiden sisältämien opetusten mukaisia. Siten Raamatun yhtenäisyys säilyy, Jumala saa kunnian ja ihminen tarvitsemansa hengellisen avun.

Meidän on samalla muistettava, ettei Jumala ole antanut meille Raamatun sanaa tyydyttämään meidän uteliaisuuttamme kaikissa asioissa, jotka ehkä meitä kiinnostavat. Vaan Raamattu on annettu meille oppiaksemme tuntemaan Kristuksen ja pelastuaksemme tulevasta vihasta. Se on annettu meille myös opiksi, nuhteeksi, ojennukseksi ja kasvatukseksi vanhurskaudessa, että olisimme kaikkiin hyviin tekoihin

valmistuneita ja antaisimme kiitoksen ja kunnian Jumalalle (2 Tim. 3:17)..

Sanan itsetodistus

Tekstistämme käy ilmi hyvin tärkeä seikka, kun Jeesus sanoo: “Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani.” Tarkoitan Jumalan sanan itsetodistusta. Se on sitä, että pyhän Raamatun sanassa on Pyhä Henki, joka todistaa tämän sanan jumalallisesta alkuperästä ja voimasta kuulijoille. Eräs pakanuudesta, taikauskosta ja peloista vapautunut Uuden Guinean mies kertoi minulle, että kun lähetysseurakunnat lukivat heille Raamatun kertomuksia, he heti ymmärsivät, että se on totta. Olivathan he kuulleet ihmisten kertovan monenlaisia juttuja ja tarinoita, mutta nyt tämä oli erilaista. Raamattu itse omalla voimallaan vakuutti ja todisti, ja kun he uskoivat sen, he pääsivät peloistaan ja siitä taikauskon vankeudesta, missä kiusaaja oli heitä pitänyt. Jumalan sanalla itessään on siis sisäinen jumalallinen todistus siitä, että se on totta ja että se on Jumalan sanaa. Ehkäpä juuri siksi epäuskoiset raivoavat sitä vastaan, koska se vaatii uskomista ja seuraamista, eivätkä he halua uskoa.

Kiusaajan vakuuttelut

Meidän on hyvä huomata, että kiusaajakin pyrkii vakuuttamaan omalla tavallaan seuraajansa siitä, että hänen asiansa on oikea. Hänellä on suuret armeijat monenlaisia puhujia, mutta emme saa erehtyä niitä seuraamaan. On kaunopuhujia, jotka löytävät haltioituneita kannattajia. On mielitelijöitä, jotka saavat ihmisen tunte-

maan itsensä tärkeäksi. On niin sanottuja tutkijoita, jotka vetoavat tieteelliseksi sanomiinsa päätelmiin esitellessään subjektiivisia käsityksiään ja epäuskoaan. On niin sanottuja asian tuntijoita, jotka vetoavat ihmisen itsekyyteen ja markkinoivat vapautta Jumalan käskyistä. On propagandisteja, jotka saavat suuriakin joukkoja taakseen. On suggerointia ja niitä, jotka käyttävät hypnoosin kaltaisia keinoja. Jne. Yhteistä näille kaikille on se, että heitä seuraten menetetään sisäinen rauha ja hyvä omatunto, kadotetaan Jumalan lain kunnioitus ja hukataan Jumalan ilmainen armo. Kiusaaja ei lupausiaan pidä, vaan on valehtelija, eksyttäjä ja murhaaja, myös silloin kun hän lähestyy ihmistä valkeuden enkelin vaatteissa ja lupaa korkeampaa tietoa ja parempaa elämää.

3. Anna kunnia Jumalalle

Kumpi ratkaisee: Jumala vai ihminen?

Jeesus sanoo tekstissämme: "Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani." Tällä sanalla Jeesus asettaa meidät sanansa eteen. Jos joku haluaa tehdä Jumalan tahdon, hän myös oppii tuntemaan, onko Jeesuksen evankeliumi Jumalasta. Se, joka on saanut kääntymyksen armon, on syntynyt uudesti ylhäältä ja hän haluaa uuden ihmisensä puolesta tehdä Jumalan tahdon. Ja uskon välittömänä seurauksena on vakuuttuneisuus siitä, että Jeesuksen oppi on Jumalasta. Jos taas joku ei halua tehdä Jumalan tahtoa eikä uskoa evankeliumia, hän ei pääse irti hengellisestä sokeudestaan ja pitää aivan mahdottomana, että Jeesuksen oppi olisi Jumalasta. Näin siitäkin huolimatta, että sanassa Pyhä Henki hänelle sitä vakuuttaa. Samoin kuin fariseuksille ei kelpannut sellainen Jumala, jonka Jeesus ilmoitti, eikä sellainen Messias, kuin Jeesus oli, niin nytkin se, joka paaduttaa sydämensä sanan edessä, ei voi millään käsittää, että Raamatun Jumala olisi todellinen, iankaikkinen Jumala, ja että Jeesus olisi ainoa tie taivaaseen. Hän ei käsitä, koska hän ei halua käsitää. Hän voi hyväksyä kristinuskon vain siihen määrään kuin hän käsittää sen yhtyvän hänen omiin käsityksiinsä. Sillä tiellä laista voi jäädä jotta, mutta todellinen armo hukataan täysin.

Evankeliumin saarnalla on se ominaisuus, että se asettaa ihmisen ratkai-

sun paikalle aivan, kuten Jeesus teksissä meidän tekee. Siitä, millainen tämä ratkaisun paikka on, emme saa tehdä johtopäätöksiä turmeltuneella järjellämme, vaan meidän tulee oppia se Jumalan sanasta, sillä tuo ratkaisun paikka on hyvin erikoinen ja aivan ainutlaatuinen.

Mistä tulee voima uskoa?

Huomaa tämä: Sana kutsuu uskomään. Ja tapahtuu, kuten apostoli Johannes kirjoittaa: "Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä, jotka eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta." (Joh. 1:12-13) Ja Jeesus sanoo: "Ei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, häntä vedä." (Joh. 6:44). Kääntymys tapahtuu aina yksinomaan Jumalan voimasta, Isän vetämänä ilman ihmisen myötävaikutusta. Siten kunnia tulee yksin Jumalalle, eikä Jumala anna sitä ihmiselle.

Mistä evankeliumin torjuminen johtuu?

Evankeliumin torjuminen taas johtuu ihmisestä itsestään. Jeesus sanoi kerran epäuskoisesta Jerusalemisesta: "Kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niin kuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet." (Matt. 23:37). Tässä on tuo ihmisen "kurja vapaus", kuten G. A. Aho on sitä nimittänyt. Ihminen voi torjua Jumalan armollisen kutsun uskoa Jeesukseen. Se on kyky torjua, mutta se ei ole kyky uskoa. Jeesuksen ajan fari-

seukset torjuivat kutsun, niin tekevät monet meidän aikanamme. Jumalan armokutsu on vakava. Hän on antanut sen tosissaan ja on tarkoittanut sen todella vastaanotettavaksi. Jumala ei ole antanut sitä pilan päiten. Onhan hän sanonut: "Pakottakaa heitä tulemaan sisälle." Tämä pakko ei ole ulkonaisista, vaan sydämelle on asetettava sisäinen, Pyhän Hengen synnyttämä pakko seurata kutsua. Jumalan sana asettaa näet sydämelle aivan ehdottoman kutsun, kun se sanoo: "Tulkaa häihin!" (Matt. 22:5). Lisäksi kutsu tulee viedä kaikille ja se koskee jokaista. On yksin pahan ihmisen oma syy, jos hän ei ota kutsua vastaan eli jos hän ei usko. Näin häpeä kutsun hylkäämisestä jää yksin epäuskolle. Jumala ei ole siihen syyllinen.

Rakas ystävä, Jumalan hyvä, armollinen tahto on, että pelastuisit. Kun Jumala vakuuttaa olevansa sinulle armollinen Poikansa lunastustyön tähden, niin älä omaksi vahingoksesi hylkää Vapahtajaasi, vaan usko pelastukseksi. Saat Kristuksessa tunnon rauhan ja voit olla varma siitä, että Jeesus Kristus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan ja että hän Hyvässä Paimenena kantaa sinut olallaan taivaan kotiin.

Kallis koolla oleva Jumalan seurakunta, tahdothan "olla hänen omaisuuskansaansa, niin kuin hän on sinulle puhunut, ja noudattaa kaikkia hänen käskyjäänsä, että hän asettaisi sinut korkeammaksi kaikkia luomiansa kansoja, ylistykseksi, kunniaksi ja kiitokseksi, ja että olisit Herralle, sinun Jumalallesi, pyhitetty kansa, niin kuin hän on puhunut." (5 Moos. 26:18-19).

Markku Särelä. Tampere 8.1.2006

Esikuvia uskon tiellä

Talvileiri Oriveden Siitamajalla 9.-12.3.2006

To 9.3. 12.00 Saapuminen ja lounas

13.00 Alkuhartaus Hebr. 12:1-6

14.00 Virsitunti

16.00 Hän uskoi Jumalaan, joka kuolleet herättää

19.00 Iltahartaus Kol. 4:2-6

Ruokailut klo 15, 17 ja 20.

Pe 10.3. 9.00 Aamuhartaus 1 Kor. 1:21-24

9.30 Raamattutunti: Seurakunnan ja lähetystyön tukeminen,

10.30 Minä tiedän Lunastajani elävän – Job uskon esikuvana,

11.30 Virsitunti

13.00 Lasten tunti, nuorten tunti

16.00 Rukoilemme sinua sinun suureen armoosi luottaen

– Daniel uskon esikuvana,

19.00 Iltahartaus 2 Kor. 6:1-2,

Ruokailut klo 8, 12, 14, 17 ja 20

La 11.3. 9.00 Aamuhartaus Gal. 4:22-31

9.30 Raamattutunti: Luuk. 18: 31-43

10.30 Kieltäjästä tunnustajaksi – apostoli Pietari uskon esikuvana MS

11.30 Virsitunti

14.00 Lasten iltapäivä

16.00 Synnin vallasta Kristuksen todistajaksi – Sykarin nainen uskon esikuvana

9.00 Iltahartaus Jaak. 1:2-4, Siionin kanteleen lauluja

Ruokailut klo 8, 12, 14, 17 ja 20

Su 12.3. 9.00 Aamurukous,

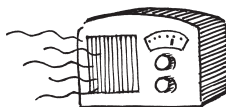
11.00 Ehtoollisjumalanpalvelus, rippisaarna (Matt. 15:21-28) ja liturgia, saarna

n. 12.15 Lounas

Osallistumismaksu: Aikuiset koko ajalta 60 euroa tai 22 euroa/päivä. Lapset, nuoret, opiskelijat, työttömät ja yksinhuoltajat puoli hintaa.

Ilmoittautuminen: Viimeistään ma 6.3. Kimmo Närhille, puh. 03 7823 097, 040 7567 659, sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Mitä Raamattu opettaa iankaikkisesta elämästä?

**RADIO
lähetys**

Radio Moreeni la 13.11.1999

Kysymys: Iankaikkinen elämä ja sinne pääseminen ovat kristillisen uskon kannalta keskeisiä asioita. Mitä Raamatun mukaan taivaaseen pääsemiseen tarvitaan?

Vastaus: Raamattu todella esittää iankaikkiseen elämään pääsemisen kaikin tärkeimpänä asiana. Sinne ihminen pääsee yksin Vapahtajan sovitustyön tähden, kun hän uskossa omistaa Jeesuksen tuoman armon omalle kohdalleen. Vapahtaja sanoo: *”Minä olen tie ja totuus ja elämä. Ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.”* (Joh. 14:6)

Jeesuksen opetuksessa näkyy paitsi taivaan tien yksinkertaisuus, myös se, että hänen lisäkseen ei ole muita teitä taivaaseen. Ihminen on luonnostaan syntinen ja ansainnut omien tekojensa perusteella Jumalan vihan. Tämän asian korjaamiseksi tarvitaan Vapahtaja ja usko häneen. Jeesus tuli maailmaan juuri sitä varten, että hän sovittaisi syntimme ja avaisi tien taivaaseen. Näin on tapahtunut, ja nyt tärkein osa kristillistä opetusta on julistaa evankeliumia Vapahtajasta ja näin kutsua ihmisiä taivaan tielle.

K: Evankeliumin tarkoitus on siis vetää ihmiset uskon tielle. Yksi iloisista asioista on tarkastella tuon tien päämäärää, iankaikkista elämää. Millaisena asiana Raamattu sen esittää?

V: Raamattu opettaa iankaikkisesta elämästä monesta eri näkökulmasta. Yksi niistä on, että se tuo esille niitä eroja, jotka ovat tämän elämän ja iankaikkisen elämän välillä. Tämä onkin hyvin havainnollista. Meillä on kokemuksen kautta käsitys tämän elämän asioista. Elämästä taivaan kodissa sen sijaan meillä ei ole kokemusta. Siksi taivaallisen ja maallisen elämän välisen eron tuominen auttaa meitä käsittämään asiaa.

Yksi Raamatun esille tuoma ero tämän elämän ja iankaikkisen elämän välillä on, että taivaassa emme tarvitse maallista ravintoa. Apostoli Paavali kirjoitti: *”Ei Jumalan valtakunta ole syömistä eikä juomista, vaan vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä.”* (Room. 14:17) Tämä kohta sisältää viittauksen taivaalliseen elämään. Samalla se opettaa Jumalan valtakunnassa elämistä tässä ajassa. Olennaista ei ole syöminen eikä juominen, vaan evankeliumin kautta omistettava Pyhän Hengen antama vanhurskaus, ilo ja rauha.

Eivät ainoastaan syöminen ja juominen, vaan myös monet muut tähän elämään kuuluvat asiat ovat poissa iankaikkisesta elämästä. Siellä ei esimerkiksi ole avioliittoa. Vapahtaja opetti tästä: *”Sillä kun kuolleista nouseaan, ei naida eikä mennä miehelle, vaan he ovat niin kuin enkelit taivaissa.”* (Mark. 12:25) Vertaus- ta enkeleihin ei pidä kuitenkaan käsittää niin, että ihmiset muuttuisivat enkeleiksi.

Samankaltaisuus koskee vain avioliiton puuttumista ja sitä, että taivaassa ei tarvita ruokaa, juomaa eikä monia muita tässä elämässä tarvittavia asioita. Ero enkeleihin liittyy ruumiin ylönousemukseen. Enkelit ovat henkiä, eikä niillä ole ruumista. Ihmiset sen sijaan nousevat ruumiillisesti ylös ja iankaikkisessa elämässä heillä on kirkastettu ruumis.

K: Millä muulla tavoin iankaikkinen elämä eroaa tästä elämästä, jota nyt elämme?

V: Suuri ero on siinä, että taivaassa ei ole mitään syntiä eikä kirousta. Johanneksen Ilmestyksestä luemme: *“Eikä mitään kirousta ole enää oleva.”* (Ilm. 22:3) Synnin tähden maailmassa on vallinnut kirous. Työn tekeminen on ollut raskasta. Monet synnin seuraukset ovat näkyviä ja tuntuja ihmisten arkipäiväisen elämän kannalta. Uskovillakin, vaikka heillä on rauha Jumalan kanssa, on sydämessään monenlaista ahdinkoa. Kaikki tämä on peräisin synnistä ja ihmisten luontaisesta kapinasta Jumalaa vastaan.

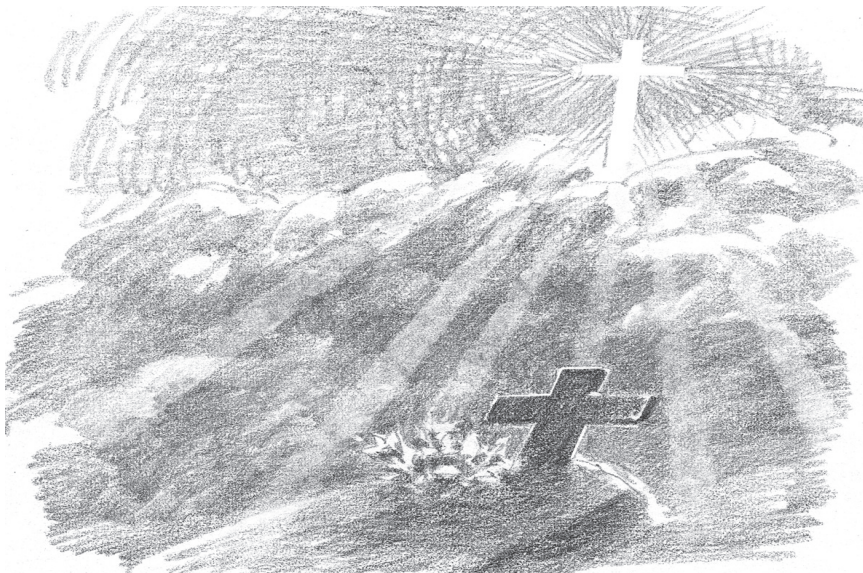
Iankaikkisuudessa on toisin. Siellä ei ole mitään syntiä eikä sen seurauksia. Kaikki kirous on poissa. Se johtuu Jeesuksen teosta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme, meni ristille ja antoi henkensä meidän edestämme. Hänen tekonsa voitti synnin ja vapautti häneen uskovat kirouksesta. Uskossa Jeesukseen saamme omistaa tämän ilosanoman jo nyt. Taivaassa sama ilo on omanamme ilman, että mikään synti himmentää sitä.

K: Millä tavoin Raamattu tarkemmin kuvailee taivaan iloa?

V: Iloa kuvatessaan Raamattu puhuu monista maallisen elämän ikävistä asioista, joita taivaassa ei ole. Apostoli Johannes kirjoittaa: *“Hän on pyyhkivä kaikki kyynelleet pois heidän silmistänsä, eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt.”* (Ilm. 21:4) Nämä ovat kalliita sanoja jokaiselle uskovalle. Erityisesti sellaiset, jotka tässä elämässä joutuvat murehtimaan suurista asioista, voivat lohduttaa itseään sillä, että taivaaseen murheet eivät seuraa mukana. Olivatpa ne kuinka suuria ja painavia hyvänsä, ei niitä iankaikkisuudessa enää ole. Tämän elämän murheet ovat niin poissa taivaasta, että niitä ei enää edes muisteta. Profeetta Jesaja sanoo: *“Sillä katso, minä luon uudet taivaat ja uuden maan. Entisiä ei enää muisteta, eivätkä ne enää ajatukseen astu.”* (Jes. 65:17)

Lupaus murheiden puuttumisesta taivaassa tuo lohtua jo tähän aikaan ja sen kysymyksiin. Apostoli Paavali lohdutti roomalaisia, joille murheet olivat tuttuja: *“Tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestyvä meihin.”* (Room. 14:17) Näiden sanojen tarkoitus on, että mekin katsomme uskon silmin perille saakka ja iloitsemme jo nyt autuudestamme.

K: Tässä elämässä emme näe Jumalaa, vaan tunnemme hänet evankeliumin ja uskon kautta. Millä tavoin Jumalan tunteminen iankaikkisessa elämässä poikkeaa nykyisestä Jumalan tuntemisesta?

V: Iankaikkisessa elämässä saamme nähdä Jumalan kasvoista kasvoihin. Apostoli Paavali kirjoitti erosta, joka vallitsee Jumalan tuntemuksessa tämän ja tulevan elämän välillä: *“Sillä nyt me näemme kuin kuvastimessa, arvoituksen tavoin, mutta silloin kasvoista kasvoihin; nyt minä tunnen vajavaisesti, mutta silloin minä olen tunteva täydellisesti, niinkuin minut itsenikin täydellisesti tunnetaan.”* (1 Kor. 13:12) Se tuntemus, mikä meillä nyt on Jumalan sanasta ja sen opista on kyllä riittävää ja tarkkaa pelastuksemme kannalta. Kuitenkin Jumalan näkeminen kasvoista kasvoihin on paljon suurempi asia. Daavid, joka tunsu Jumalan lupaukset tarkasti, odotti Jumalan näkemistä iankaikkisuudessa ja kirjoitti psalmissa 17: *“Minä saan nähdä sinun kasvosi vanhurskaudessa, herätessäni ravita itseni sinun muotosi katselemisella.”* (Ps. 17:15)

Jumalan kirkkauden näkemiseen liittyy myös se, että iankaikkisuudessa ei tarvita tämän ajan valonlähteitä. Raamattu sanoo: *“Eikä yötä ole enää oleva, eivätkä he tarvitse lampun valoa eikä auringon valoa, sillä Herra Jumala on valaiseva heitä, ja he hallitsevat aina ja iankaikkisesti.”* (Ilm. 22:5)

K: Raamatussa puhutaan myös siitä, että taivaassa ylistetään Jumalaa hänen armostaan. Millä tavoin tämä ilmenee Raamatussa?

V: Taivaassa veisataan ylistystä Jumalalle hänen oikeista teoistaan ja erityisesti hänen armostaan. Ilmestyskirjasta luemme: *“He veisasivat Mooseksen, Jumalan palvelijan, virttä ja Karitsan virttä, sanoen: “Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas.”* (Ilm. 15:3) Taivaallinen kiitosvirsi sisältää siis Mooseksen ja

Kristuksen opetuksen mukaisen kiitoksen. Tämä korostaa sitä, että Jumalan ilmoitus Vanhassa ja Uudessa testamentissa on yksi kokonaisuus. Myöskin Mooseksen kautta tulleen lain ja Kristuksen kautta annetun evankeliumin yhteys tulee ilmi. Laki oikeudenmukaisena Jumalan tahtona on pakottanut turvautumaan yksin Kristukseen ja omistamaan syntien anteeksiantamuksen hänen nimensään. Taivaaseen tulevat veisaavat erityistä kiitosta siitä pelastuksesta, jonka he ovat saaneet yksin Jumalan armon tähden: *“Pelastus tulee meidän Jumalaltamme, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalta.”* (Ilm. 7:10) Iankaikkisen elämän kiitosvirren aihe siis on sama evankeliumi, josta tässäkin ajassa elämme.

K: Iankaikkisen elämän asioista puhuttaessa ajatuksissamme ovat usein myös uskossa kuolleet läheisemme. Mitä Raamattu kertoo heidän tilastaan tällä hetkellä, siis heidän ajallisen kuolemansa ja viimeisen päivän välisenä aikana?

V: Ajallisessa kuolemassa uskovan ruumis ja sielu erotetaan toisistaan. Sielu on autuaallisessa rauhassa Kristuksen luona. Ruumis kokee katoavaisuuden ja odottaa ylösnousemusta, jolloin se kirkastuu ja jälleen yhdistyy sielun kanssa.

Uskossa kuolleiden sielut ovat siis nyt Vapahtajan luona. Tätä tarkoittaa Jeesuksen lupaus uskovalle ryöväriille: *“Tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.”* (Luuk. 23:43) Samaa toivoi Paavali, kun hän sanoi: *“Halu minulla on täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin veroin parempi.”* (Fil. 1:23) Uskovien kuoleman jälkeinen tila on siis onnellinen. He saavat sielunsa puolesta olla Vapahtajan kanssa. He eivät voi enää langeta, eivätkä mitkään maalliset vaivat haittaa heitä. Heidän osansa on paljon parempi kuin tässä elämässä koskaan voi olla.

Uskossa kuolleiden ruumiit kokevat katoavaisuuden, mutta ne odottavat viimeistä päivää, jolloin Vapahtaja palaa ja tekee ne eläviksi. Viimeisenä päivänä uskossa kuolleet nousevat ylös ensin, ja sitten nousevat tuolla hetkellä elossa olevat uskovat.

K: Mikä merkitys Raamatun opetuksella iankaikkisesta elämästä on uskoville?

V: Jumalan tahtoma seuraus on varmasti monenlainen. Ihanat kuvaukset iankaikkisesta elämästä tuovat lohdutusta keskellä tämän elämän vaivoja. Tieto päämäärästä virkistää uskova ja herättää hänen sydämessään taivaskaipuuta. Taivaan kodin ihanuus vaikuttaa myös niin, että uskova ei etsi onneaan maailmasta, vaan kääntyy pois sen katoavasta menosta. Tätä ei kuitenkaan pidä käsittää niin, että pitäisi hylätä maalliset tehtävät. On aivan oikein ja tarpeellista hoitaa vastuullisesti ne asiat, jotka ovat osallemme tulleet. Vanha sanonta “Käsi aurassa, sydän taivaassa” kuvaa varsin osuvasti iankaikkista elämää odottavan uskovan asennetta. Täällä on tarpeen tehdä työtä. Sydän kuitenkin evankeliumin sanan nojalla odottaa taivaaseen pääsemistä ja sitä, että saamme aina olla Herran kanssa.

STLK:n kirjamyynutiluettelo ja hinnasto 2005 Hinnat euroina

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (Särelä)	2,50
Erilaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (Uppala)	1,00
Iso katekismus, venäjänkielinen	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (Särelä)	1,50
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä)	2,50
Kristinoppi: (englanninkielinen, latviankielinen, liettuankielinen, suomenkielinen, venäjänkielinen ja vironkielinen) á.....	10,00
Kristuksen kuuliaisuus (Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä)	3,50
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä)	5,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), venäjänkielinen	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther)	17,00
Paikallisseurakunta (C.F.W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho)	0,50
Raamattu opettaa	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	2,50
Raamatun arvovallassa ja erehtymättömyydestä (Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä)	0,50
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Särelä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä)	6,00
venäjänkielinen (Särelä)	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (Luther)	6,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 1968	1,00
Säännöt 2004	3,00
Taustaa — Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälikkö & Särelä)	8,00
Taustaa 2, Kehitysoopin kulisista (Pälikkö)	10,-
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 vuotisjuhlaulkaisu	3,50
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä)	1,00

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1 - 7 (Luther)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8 -17 (Luther)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18 -24 (Luther)	49,00
Kaukainen voittolaulu, Ilmestyskirjan selitys (Becker) nid.	4,00
“ “ sid.	8,50
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus)	3,50
Oppi Jumalan sanasta (Gerhard)	42,00
Raamatun inspiraatio (Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (Preus)	5,00

LUTERILAINEN lehti , vuosikerta	22,00
“ “ “ irttonumero	2,50

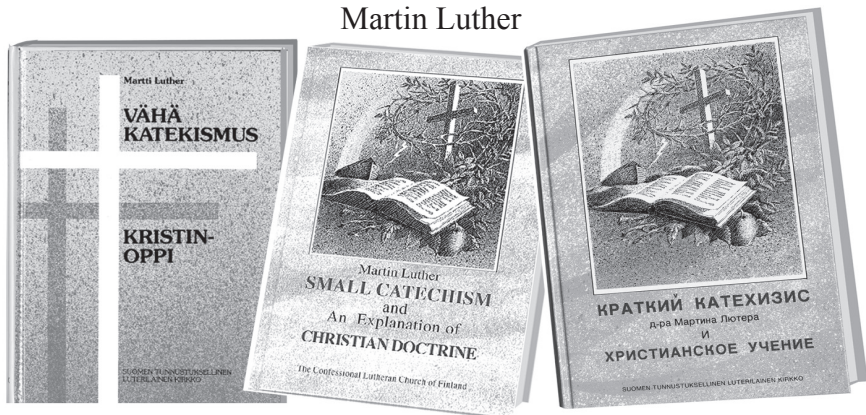
Lähetystyön tarkoitettujen suurempien tilauksien hinnasta voidaan neuvotella erikseen.

Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

VÄHÄ KATEKISMUS

ja sen laaja selitys, Kristinoppi, 295 sivua

Martin Luther

Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, Se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

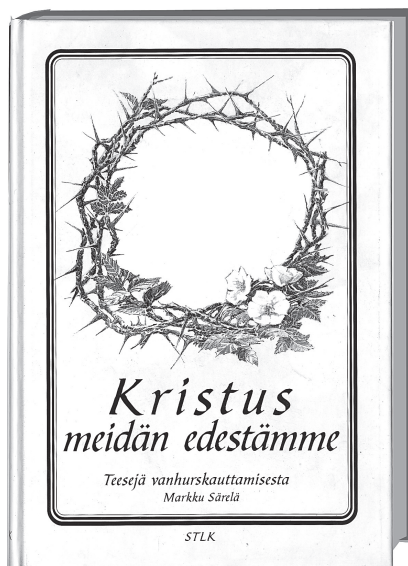
Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 10 euroa kielestä riippumatta.

Markku Särelä

Kristus meidän edestämme

Kirjan on luterilaisen vanhurskautamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia) Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle.

256 sivua **Ovh. 17 euroa**

REISSUVAIMON PÄIVÄKIRJA

Jatkoa viime numeroon

EI KUOLEMA — VOI EROTTAA MEITÄ JUMALAN RAKKAUDESTA

Syntymää ja kuolemaa pidetään usein toistensa vastakohtina. Vauvan syntymä on toivottu uuden alku, jota odotetaan iloisina ja malttamattomina. Kuolema saatetaan nähdä epätoivottuna loppuna, johon koko elämä päättyy, tai jonka jälkeen tulevasta ei voi varmuudella tietää. Useimmissa kulttuureissa kuolemaan suhtaudutaan surun ja pelon sävyttämällä kunnioituksella. Kuollutta voidaan yrittää suojella ja ”saattaa viimeiselle matkalleen” monenlaisilla tavoilla.

Nanchangissa opiskelutuokioni keskeyttää eräänä päivänä yllättäen pihalta kuuluva valtava jyminä ja rätinä. Vilkaisen ikkunasta alas kadulle, jota pitkin ajaa taksien ja bussien virrasta hyvin erottuva valkoinen lava-auto. Jalkakäytävällä pari miestä tarkkailee vieressään paukahtelevaa ilotuliteketjua, jonka tarkoituksena on ”karkottaa pahat henget”. Korviahuumaavan metelin jälkeen jäljelle jää mustasta ruudista tummunut asfaltti ja räjähteiden punaisten paperikääreiden riekaleet. Kiinalainen hautajaissaattue on siis juuri kulkenut ohitse.

Monien toiveena on elää mahdollisimman pitkään. Kun mummini isä kuoli hieman yli 100-vuotiaana, luin sanomalehdestä Päivän Sanana Psalmin 90:12: ”Opetä meitä laskemaan päivämme oikein, että me saisimme viisaan sydämen.” Jokaisesta elämän hetkestä saa olla kiitollinen. Kuolemaan ei kuitenkaan tarvitse suhtautua peläten tai surullisesti, koska se on portti kotiin. ”Elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto.” ”Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä”, jossa kaikki murheet, kivut ja kyyneleet on pyyhitty pois. Uskova ei tarvitse kuoleman hetkellä suojakseen kuin Vapahtajansa: ”Minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.”

Outi Lappalainen

Seurakuntien vuosikokoukset:

Lahti 5.3. alkaen jumalanpalveluksella klo 16.

Tampere 19.3. alkaen jumalanpalveluksella klo 12.

Helsinki 26.3. alkaen jumalanpalveluksella klo 11.

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11. HPE 26.2., 26.3. ja 21.5. Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 16.4. *Nuorten ilta* pe 24.3. klo 18. *Lasten iltapäivä* la 25.3. klo 14. **Turku**, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* la 11.2. (HPE) (KN) ja 8.4. (MS) klo 10. *Helatorstain juhla* to 25.5. alkaen klo 11.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A: *Jumalanpalvelus* su 5.2., 19.2. (HPE), 5.3., 19.3. (HPE), 2.4. pe 14.4. (HPE) klo 12. **Hämeenlinna**, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* su 12.2., 2.4. (HPE) klo 11. **Pori**, Gallen-Kallelankatu 12: *Jumalanpalvelus* la 11.2. (HPE), 8.4. (HPE) ja 20.5. klo 15.30. *Lasten iltapäivä* 8.4. klo 13. *Esirippikoulu* joka kerralla tilaisuuden yhteydessä.

Kokkola: *Jumalanpalvelus* to 23.2. (HPE), 20.4. (HPE) ja 1.6. (HPE) klo 18.

Joensuu/Kontiolahti/Liekka: *Jumalanpalvelus* ke 22.2. klo 18 (HPE), 19.4. klo 18 (HPE) ja 31.5. klo 18.

Koskenpää pe 3.2. klo 13 (HPE) ja la 6.5. klo 13 (HPE) Tiensivussa.

Kyyjärvi la 4.2. klo 13 (HPE) Eino Lehtolalla.

Haapamäki pe 31.3. klo 13.

Karstula la 1.4. klo 13 Tatu ja Katri Lahdella

Jyväskylä la 4.2. klo 18 (HPE) Reino ja Tuula Rantasella. La 6.5. klo 18 (HPE)

Hankasalmi la 1.4. klo 18.

Äänekoski su 7.5. klo 10.

Tyrnävä pe 24.2. klo 15.30 (HPE).

Rovaniemi la 25.2. klo 10 (HPE)

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelukset* su klo 16. HPE 12.2., 5.3., 9.4. ja 14.5. Jumalanpalvelusta ei ole su 12.3. *Raamattutunti* to 16.2. klo 15. *Teema-ilta* to 16.3. klo 18. *Seurakuntailta* ke 18, 1.2., 1.3., 5.4. ja 3.5. klo 18. *Pyhäkoulu* torstaisin klo 18. *Lasten iltapäivä* la 18.2. ja 22.4. klo 14. *Kevätjuhla* to 18.5. klo 15.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* Kettumäentie 2 su 12.2. (HPE), 5.3., 9.4. (HPE) ja 21.5. lukujp klo 11. *Raamattutunti* ke 25.1. ja 22.3. klo 18.

Kotka: *Raamattutunti* Lindellillä ke 10.5. klo 18.

Pääsiäisjuhla Lahdessa 16.4. alkaen klo 10.

Talvilleiri Siitamajalla to 9.-su 12.3.

Nuorten päivät ja esirippikoulu Siitamajalla 26.-28.5.

Rippikoulu Siitamajalla 11.-24. 6.

Lasten raamattuleiri 13.-18.6.

Aikuisten raamattuleiri 11.-16.7.

Iltahartaus radio YLE 1 ti 7.2. klo 18.50. Pastori Kimmo Närhi

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori Markku Säreä,
Kaukapellonkatu 9, 33710 Tampere, puh/
fax. 03-3176565. Sähköposti:
markku.sarela@kolumbus.fi

Siitamajan puh.: 03-3345371 (käytössä vain Siitamajan toiminta-aikoina)

Sisällys:

Jumala antoi valan siemenestä, Martti Luther.....	42
Jumala siunatkoon kansamme presidenttiä, KN.....	43
Jumalan valtakunta salattuna maailmassa,KN.....	45
Profeetta Sakarjan selitys, 10. luku/jatkoa, Martti Luther.....	50
Alkusana A.A.W/75 -vuotta sitten.....	54
Kenen kunniaa pyydät?MS.....	58
Mitä Raamattu opettaa iankaikkisesta elämästä?/Radio Moreeni, KN....	64
Reissuvaimon päiväkirja, jatkoa, OL.....	70
Tapahtumia ja ilmoituksia.....	71
Kansi: "...minä se olen, älkää peljätkö." Mt. 14:27 Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Lahti: 151930-6101857, Helsinki: 127030-18973. **Luterilainen -lehti** : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumeroit seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. **2)** Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa. Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2006: Kotimaassa 22 e vuosikerta, ulkomaille 30 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Eeva Voima, Sopukantie 3, 45720 Kuusankoski .

Sähköposti: eeva.voima@pp.inet.fi

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

*Kirkon internet-sivut: **www.luterilainen.com***

